

Arrest

nr. 69 993 van 17 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 augustus 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 7 juli 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 12 juli 2009 België binnen en dient op 14 juli 2009 een asielaanvraag in.

Op 5 mei 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 13 december 2010 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 25 juni 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 53 075 van 14 december 2010 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 7 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.05.2010 (en de aanvulling van 13.12.2010) werd ingediend door :

A., M. (...)

nationaliteit: Iran

geboren te T. op 14.08.1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2009 in België verblijft, geïntegreerd is, Frans leert en spreekt, werkbereid is, een opleidingscontract dat kon worden omgezet in een arbeidscontract voorlegde (en daarmee gewerkt heeft) en bij de aanvulling een arbeidscontract voorlegt, duurzaam lokaal verankerd is, sociale banden heeft gecreëerd en aanbevelingsbrieven voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene vroeg op 14.07.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2010 met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 5 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

(...).”

Op 27 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“ENIG MIDDEL :

- Schending van art. 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,
- Schending van de formele motiveringsplicht

Doordat in de bestreden beslissing het volgende wordt geoordeeld:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”

Terwijl verzoeker in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 05.05.2010 ondermeer de volgende buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen:

“Ten eerste is de asielaanvraag van verzoeker nog hangende. Dit betekent dat verzoeker niet naar het land van oorsprong kan gaan om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot bewijs van het tegendeel bestaat er immers een vermoeden dat hij een vluchteling is, d.w.z. dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en bijgevolg niet terug kan gaan.”

De DVZ gaat hierop niet in. In de bestreden beslissing blijkt enkel dat de DVZ kennelijk de mening is toegedaan dat *“Betrokkene vroeg op 14.07.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2010 met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.*

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 5 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

De buitengewone omstandigheid aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, strookt nochtans duidelijk met de interpretatie en de toepassing van artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980, terwijl de DVZ deze wettelijke bepalingen duidelijk verkeerd geïnterpreteerd heeft, zoals hierna ook zal blijken.

“Buitengewone omstandigheden” zijn immers omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen.

De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden dient steeds te worden beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt ingediend en niet op het moment dat de DVZ de aanvraag behandelt.

Verzoeker riep als buitengewone omstandigheid het feit in van een hangende asielaanvraag. Immers op 05.05.2010 was het onderzoek van zijn asielaanvraag nog steeds hangende voor het CGVS. Dit betekent dat verzoeker niet naar het land van oorsprong kon gaan om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot bewijs van het tegendeel bestaat er immers een vermoeden dat hij een vluchteling is, d.w.z. dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en bijgevolg niet terug kon gaan.

Het loutere feit dat de asielprocedure hangende is op het moment van de indiening van aanvraag om machtiging tot verblijf is voldoende om een buitengewone omstandigheid te vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure. Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn land van oorsprong om aldaar een machtiging tot verblijf in te dienen, zou dit immers voor gevolg hebben dat zijn asielaanvraag automatisch wordt afgewezen omdat uit zijn houding blijkt dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat.

De DVZ vermocht aldus niet te stellen: *“De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 5 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”* zonder verder te motiveren waarom een hangende asielaanvraag op het moment van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Op geen enkel ogenblik blijkt dat de DVZ de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheid van een hangende asielaanvraag heeft onderzocht, laat staan beoordeeld.

De motivering is nochtans een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de DVZ de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden zorgvuldig heeft onderzocht en haar uitspraak beredeneerd heeft. De verplichting tot motiveren is een vormvereiste.

De DVZ gaat voorbij aan de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheid van een hangende asielaanvraag en laat deze buiten beschouwing. De DVZ beantwoordt niet eens op deze buitengewone omstandigheid, zelfs niet summier.

Er werd niet op duidelijke en ondubbelzinnige manier vermeld noch blijkt het impliciet uit de bewoordingen van de bestreden beslissing dat de DVZ de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheid van een hangende asielaanvraag in overweging heeft genomen, heeft onderzocht en tot slot heeft beoordeeld.

De DVZ schendt dan ook de formele motiveringsplicht.

De vereiste een beslissing te motiveren is erop gericht de betrokkene perfect op de hoogte te brengen van de redenen die de beslissing rechtvaardigen (Raad van State, 12.05.1989, arrest n° 32.560, R.A.C.E., 1989).

Bovendien moet de motivering ook adequaat zijn, wat betekent dat ze betrekking moet hebben op de beslissing, dat ze duidelijk moet zijn, precies, volledig en toereikend.

Een dergelijke motivatie wordt special vereist wanneer de administratie beschikt over een appreciatiebevoegdheid, zoals in het onderhavige geval (P. VAN ORSHOVEN, 'De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen', R.W. 1991-1992, 490).

De motivatie zoals aangehaald door de DVZ strookt echter duidelijk niet met de bedoeling van de wetgever en strookt niet met de interpretatie en de toepassing van artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980.

Aldus miskende de DVZ tevens de inhoud van het artikel 9bis van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat alleszins is voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Volgens de verwerende partij geeft verzoeker immers blijk kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing, nu hij deze in de toelichting van het enig middel aan inhoudelijke kritiek onderwerpt, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht.

In de mate waarin verzoeker een schending aanvoert van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, betoogt de verwerende partij dat verzoeker zich niet op ontvankelijke wijze op artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan beroepen, nu er in zijn hoofde geen buitengewone omstandigheden kunnen worden weerhouden. Volgens de verwerende partij heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, gelet op de gegevens die verzoekers concrete situatie kenmerken en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, geheel terecht beslist de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Verwijzend naar de bestreden beslissing stelt de verwerende partij dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met alle door verzoeker aangehaalde elementen, maar heeft geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd. De verwerende partij vervolgt dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige en inhoudelijk ondersteunende motieven is omkleed. Deze overwegingen laten verzoeker toe te achterhalen om welke reden de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. De verwerende partij laat verder gelden dat verzoeker op basis van de in de bestreden beslissing opgenomen overwegingen weet dat de door hem aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden beschouwd en moet worden geacht voldoende te zijn ingelicht om zich te realiseren dat hij tegen de bestreden beslissing kan opkomen door aan te tonen dat de daarin tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan. Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris kan volgens de verwerende partij geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde geenszins op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

2.3 De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestuurshandeling ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.

De bestreden bestuurshandeling geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de bestreden beslissing een motivering in feite, namelijk dat verzoeker geen buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kon indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het

buitenland. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze in een enig middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is *in casu* voldaan; het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht te worden behandeld. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister of de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit verzoekers aanvraag van 5 mei 2010 blijkt dat hij volgende elementen heeft aangehaald inzake de buitengewone omstandigheden:

“II. Ontvankelijkheid

A. Principes

(...)

B. Toepassing in onderhavig geval

Het is voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren naar zijn thuisland om daar een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Ten eerste is de asielaanvraag van verzoeker nog hangende. Dit betekent dat verzoeker niet naar het land van oorsprong kan gaan om daar een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Tot bewijs van het tegendeel bestaat er immers een vermoeden dat hij een vluchteling is, d.w.z. dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en bijgevolg niet terug kan gaan.

Bovendien zouden al de inspanningen van verzoeker om zich te integreren in de Belgische samenleving alsmede de jobopportuiniteit die zich voor verzoeker voordoet, verloren gaan.

Omwille van de volgende redenen dient de aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk te worden beoordeeld:

Werk + duurzame lokale verankering in België:

Werk

Verzoeker beschikt over een opleidingscontract van bepaalde duur bij de onderneming S. D. N. A.. Het contract wordt in bijlage toegevoegd. Zoals blijkt uit artikel 13 van voormeld contract, zal onmiddellijk na de duur van de opleiding, het opleidingscontract worden omgezet in een arbeidscontract.

De lokale verankering in België:

1. De sociale banden die in België gecreëerd werden

Sinds zijn aankomst in België leverde verzoeker inmiddels enorme inspanningen om hier zo snel mogelijk te integreren. Dit blijkt onder andere uit de volgende punten:

- Verzoeker volgt een intensieve een cursus Frans.*
- Verzoeker is een betrouwbaar persoon, werkwilg en iemand voor wie het geenszins te doen is af te hangen van enig sociaal vangnet dat ons land biedt. Als bewijs hiervan voegt verzoeker zijn arbeidscontract toe aan zijn dossier, evenals zijn arbeidskaart en het bewijs van inschrijving in ‘Le Forem’*

2. De kennis van een van de landstalen, of het feit dat men aan alfabetiserings- of taalcursussen heeft deelgenomen

Verzoeker is ingeschreven in een cursus Frans.

3. Het beroepsverleden in België en de bereidheid om te werken, het feit dat men beschikt over kwalificaties of competenties die aangepast zijn aan de arbeidsmarkt, onder andere wat de door de Gewesten bepaalde knelpuntberoepen betreft, het vooruitzicht op het uitoefenen van een beroepsactiviteit en/of de mogelijkheid om in zijn behoeften te voorzien.

Verzoeker beschikt over een opleidingscontract van bepaalde duur, nl. van 06/04/2010 tot 04/10/2010, datum vanaf wanneer het opleidingscontract zal worden omgezet in een arbeidscontract van bepaalde duur (zie artikel 13)

Hij is m.a.w. bereid zich onmiddellijk volledig te integreren in het economische verkeer in België.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het verplichten van verzoeker om de aanvraag op te starten in zijn land van oorsprong een te groot disproportioneel nadeel zou veroorzaken voor verzoeker. Een verplichte terugkeer van verzoeker brengt voor de Belgische staat immers geen enkel voordeel met zich mee in vergelijking met het immense nadeel dat dit oplevert voor verzoeker.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1.

In het enig middel betoogt verzoeker dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hem in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheid dat zijn asielaanvraag nog hangende is. Volgens verzoeker strookt de door hem aangevoerde buitengewone omstandigheid nochtans volledig met artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat verzoekers asielprocedure lopende is op het moment van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf is immers voldoende om als buitengewone omstandigheid te worden weerhouden. Indien verzoeker naar zijn land van herkomst zou terugkeren om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, zou zijn asielaanvraag namelijk automatisch worden afgewezen nu uit zijn houding zou blijken dat er geen gegronde vrees voor vervolging bestaat.

In de bestreden beslissing wordt hierover het volgende overwogen:

“Betrokkene vroeg op 14.07.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 14.12.2010 met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedure – namelijk ongeveer 1 jaar en 5 maanden– was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers asielaanvraag inderdaad hangende was op het moment van de indiening van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (5 mei 2010). Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, i.e. op 7 juli 2011, was verzoekers asielaanvraag evenwel definitief afgewezen. De Raad benadrukt dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker veronderstelt, de in de aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde buitengewone omstandigheden dienen te worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de beslissing en niet op het moment van het indienen van de aanvraag (RvS 17 januari 2007, nr. 166.829, RvS 20 september 2007, nr. 174.686; RvS 5 oktober 2007, nr. 175.426). De gemachtigde van de staatssecretaris kon de buitengewone omstandigheden bijgevolg beoordelen zoals die bestonden ten tijde van het nemen van de beslissing omtrent de aanvraag om machtiging tot verblijf, met name op 7 juli 2011. Op dat moment was verzoekers asielprocedure volledig afgerond en kon de gemachtigde hier als dusdanig naar verwijzen.

In de mate waarin verzoeker stelt dat de verwerende partij de door hem aangehaalde buitengewone omstandigheid van een hangende asielaanvraag niet heeft onderzocht, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielprocedure, maar de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging verder heeft onderzocht door te stellen dat verzoeker geen bewijzen voorlegt die zijn bewering kunnen staven, dat het aan verzoeker toekomt om minstens een begin van bewijs te leveren en dat verzoeker geen enkel nieuw element toevoegt aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor heeft gebracht en die door de bevoegde instanties niet werden weerhouden.

Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde volstaat niet om de motieven te weerleggen. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET